॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रियः कान्ताय नमः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

तस्मै रामानुजार्याय नमः परमयोगिने ।
यः श्रुतिस्मृतिसूत्राणामन्तर्ज्वरमशीशमत् ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ.

(ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை)

—ஆசிரியர்—

காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கர-அண்ணங்கராசாரியர்.

தொகுதி 1] [பகுதி 1

ஸ்ரீ:

பத்ராதிபரின் விஜ்ஞாபனம்

ஸ்ரீராமாநுஜஸம்ப்ரதாயத்தைப் போற்றும் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அடிபணிந்து சீலமில்லாச் சிறியன் ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் கைகூப்பிச் செய்யும் விண்ணப்பம்

மிக விசாலமான இந்நிலவுலகின்கண் பலபல சமயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன எனினும், ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தமென்றும் எம்பெருமானார் தரிசனமென்றும் வழங்கப்பட்டுவருகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமானது பலவகைகளிலும் சிறப்புடையதென்பது ப்ரஸித்தமே இங்ஙனம் பரமபாவநமான ஸம்ப்ரதாயத்தை வழிபடுகின்றவர்கள் மற்றமதஸ்தர்களிற் காட்டிலும் மிக்க குறைவாகவே இவ்வுலகிலுள்ளார்களென்பதும் நாம் சொல்லாமலே விளங்கும் ஆனால் இது வியக்கத்தக்கவிஷயமன்று, ஸ்ரீமந்நிகமாந்த தேசிகன் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் " **सर्वत करवीरादीन् सूते सागरमेखला । मृतसंजीवनी यत्र मृग्यमाणदशां गता** - ஸர்வத்ர கர

வீராதீந ஸூதே ஸாகரமேகலா, மருதஸஞ்ஜீவநீ யதா மருகயமா ணதசாம கதா† ” எனறருளிச செயகிறா அஸாரஙகள மலிநது ஸாரஙகள மெலிநதிருபபதே இவவுலகிறகு இயறகை எனபது மேறகுறிதத ஸ்ரீஸூகதியின முககியமான கருதது ஆதலால, ஸ்ரீவைஷணவ ஸமபரதாயஸதாகளின எணணிககை மிகக குறை வாக இருககினறதே! எனகிற வருததததை நாம கொளளாமல, உளளவாகளாவது பரஸபரமாதஸாயமினறியே ஒருநீராகக கலநது பரிமாறி வாழபபெறில இதனில மிகக மேமபாடு வேறொனறும நமமுடைய ஸிததாநதததிறகு இலலையாகும

நமககு ஃ வைததமாநிதியாக நம முனனோகள அருளியிருக கினற திவயஸூகதிகளிலே இடையிடையில திகழகினற உபதேச அமுதமொழிகளுள

“அவன பககலிலே நிக்ஷிபதபரராயிருககினற நீஙகள காலவிருவா இஙகிருககிற நாலுநாளும தயாஜயமான ஆததகாமங களைபபறறி ‘சீறுபாறு’ எனனுதே நம் பெரியகுழாததிலே போயபபுகுமளவும ஒருமிடறாய அநுபவிககப பாருஙகோள”

எனகிற வொரு ஸ்ரீஸூகதிரதநத்தை நோககுஙகால, இததகைய விசாலமான திருவுளளம பெறற ஆசாரியாகளின ஸநததியிற பிறநத நாம இருககுமிருபபு எனனே! எனறு அநதராதமஸாக்ஷி கமாக அநுதபிககவேணடியிராநினறது. உணமையில, பெறுதறகு அரிதான மானிடபபிறவியைபபெறறு அதுதனனிலும எமபெரு மானாா திருவடிஸமபநதிகளான மஹாசாாயாகளின திருவமசத திலே ஜனிககபபெறறு, “ஜஞாநாநுஷடாநஙகளை யொழிநதாலும பேறறுககு அவாகளபககல ஸமபநதமே அமைகிறுபபோலே, அவையுணடானாலும இழவுககு அவாகளபககல அபசாரமேபோ தும” எனகிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூகதியையும, “समस्तवृजिनोदधि-ग्रसनदम्भकुम्भोद्भव निवृत्तिमपि धर्ममस्त्यनघ रत्नविग्रह - ஸமஸத

† கரவீமரவது - அலரி, அது உயிரை மாயபபதும உயிரைவாழவிக கினற பொருளகள வருநதித தேடிப பிடிகக வேணடியவையாயும உயிரை மாயககும பொருளகள கணடவிடமெஙகும எளிதாக கிடைககககூடிய வையாயும இநநிலததிலுளளன வெனறவாறு

வருஜினோ ததிகரஸ்நடமபகும்போதபவம நிவருததிமபி தாமமதத் யநகததவவிநிகாஹ $" என்கிற ஸ்ரீ தேசிகஸூக்தியையும கறகப பெறறீ மஹாபாகயசாலிகளாக மகிழபபிறநத நாம வாழவேணடிய நிலைமை எததகையது? என்று ஆராயுமிடததில், "முனனவராம நம குரவா மொழிகள உளளபபெறறோம முழுது நமககவை பொழுதுபோககாகப பெறறோம், பினனை யொனறுதனில நெஞசு செல்லாமறபெறறோம பிறாமினுககம பொருமையிலாப பெருமை யும்பெறறோமே" என்று மணவாளமாமுனிகள அநுஸநதிததரு ளினபடியே வாத்திததாலனறி உயவு பெறலாகாதெனபது உலகெ லாமஇசையககூடியவிஷயமேயாகும

நமமுடைய குருபரமபரையிலே நடுநாயகமாக எழுநதருளியி ருபபவர எமபெருமானார தேசிகன யதிராஜஸபததியில இவவிஷ யததை "**अमुना तपनातिशायिभूम्ना यतिराजेन निबद्धनायकश्रीः । महती गुरुपङ्क्तिहारयष्टिः विबुधानां हृदयङ्गमा विभाति** - அமுநா தபநா- திசாயிபூமநா யதிராஜேந நிபததநாயகஸ்ரீ, மஹதீ குருபங்க்தி- ஹாரயஷ்டி விபுதாநாம ஹருதயஙகமா விபாதி" என்ற சுலோகத தால வெகு அழகாக அருளிசசெயதனர அஙஙனம நடுநாயகமான எமபெருமானாருடைய திருவடி ஸமபநதிகளில, கூரததாழவான எமபார படடர நஞசீயர நமபிளளை வடககுததிருவீதிபபிளளை பிளளைலோகாசாரியர திருவாயமொழிபபிளளை மணவாளமாமுனி கள என்கிற ஒரு ஆசாரய பரமபரையும, திருககுருகைபபிரான பிளளான, கிடாமபியாசசான, எஙகளாழவான, நடாதூரம மாள, கிடாமபியபபுள்ளார், வேதாநததேசிகன என்கிற ஒரு ஆசாரய பரமபரையும ஏறபடடு இரணடு வகுபபிலுமுளள ஆசா யர்களும உபயவேதாநத பரவாததகாகளாய அறபுதமான ஸ்ரீ ஸூகதிரதனஙகளாலே இவவிபூதியை இருளதருமாஞாலமெனறு பேசவொணணாதபடி ஆககியருளினவாகள அனனவாகளது திவய ஸூகதிகளில சிறசில விஷயஙகளிலே அபிபராயபேதஙகள இருப பதுஉணமையே இருநதாலும, அலபஜஞாகளான நாம பாகவதா

$ ஸகலபாபஙகளுககும பராயசசிததமாக ஏறபடடுளள சரணாகதி தா மததையும பாகவதாபசாரம கபளீகரிதது விடுமெனறபடி

பசாரஙகளை வளாததிககொணடு வாதகாநதஙகளை யெழுதி வெளி யிடடுக கொணடு பரஸபரம இழிவுரைகளைப பொழிநது கொணடு, ஆவசயகமான லோகோபகாரஙகளிற செலவிடவுரிய அரிய அவகாசஙகளைப பழுதாககிககொணடு கிடபபதறகுப போதுமான காரணம சிறிதுமிலலையெனபது அடியேனுககுப போலவே மறறுமுளள வாதகாநதகாராகளுககும விமாசதசையில விளஙகாமற போகாது

விஷயபேதோ அபிபராயபேதமிருபபது உலகில ஒவவொ ருவயககியிடததிலும காணககிடைககும வைதிகாகளாயும சாஸத ரவிசவாஸசாலிகளாயும உளளவாகளுககு உணடாகினற அபிபராய பேதஙகள யதாககஞசித சாஸதராநுககருஹீதஙகளாகவே ஆகக்கூ டும ஆகவே, அவரவாகளுடைய ஸமபரதாயஙகளிலே பராபதமா கினற ஆாததவிசேஷஙகளை அவரவாகள இதரஸமபரதாய தூஷ ணலவலேசமு மினறியே போறறக குறையிலலை பரிமிதபராஜஞா களான நாம ஆகரஹததிறகும அஸூயைககும ஆடபடடு எழுது கினறவறறால ஒரு ஸமபரதாயததிறகு ஏறறமும மறறொருஸமபர தாயததிறகுத தாழவும விளையமாடடா விவேகிகளுககு இவவ ளவு ஸமகூஷிபதமான உககியே போதுமாதலால இதில இனனு மும விவரணம அநபேக்ஷிதமெனறு கருதுகினறேன

ஸாதாரணமாகக கீழவகுபபினாகளும பலவகைகளிற சிறப்புப் பெறுதறகுப பெருமுயறசிகள செயயுமபடியான இககாலததில ஸ்ரீவைஷணவ ஸமுதாயததினாகளான நாம ஸவலப உடபிரிவு களைப பறறிய தவேஷ புததிகளை அறவேயொழிதது ஐககாஸ யததை அழகாகக காடடி அதை அநுபவபாயநதமாகவும ஆககி "ஸ்ரீவைஷணவஸமுதாயததிறகுள எவவகையான வாதவிவாதமும தலைகாடட மாடடாதபடிககும ஐகமதயமே செழிதது ஓஙகும படிககும நாடுநகாமும நனகறிய பரசாரஞ செயய வேணடியது அவசியம" எனகிற ஊககததை ஏறறுககொணடு வியாபரிககக கூடிய உததமாதிகாரிகளை நாடவேணுமெனறு அடியேன மனோர திததிருக்கையில, தறகாலம சென்னையில எழுநதருளியிருககும ஸ்ரீமதுபயவேதாநத வடகரை ராமாநுஜாசாரயஸவாமி யெனபவா அடியேனுடைய அபிஸநதிககு மிகவும அநுகூலராகி வாயதத

தனால் அவருடைய சிறந்த குதூஹலங்களையும் உத்ஸாஹத்தையும் முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஐகமத்யமே உலகமெங்கும் பரவிச் செல்லவேணுமென்று மேலே விவரித்த உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குப் பாங்காக இப்பத்ரிகையின் பிரசாரம் தொடங்கப்படுகின்றது.

தேசக்ஷேமம் ஜாதிக்ஷேமம் முதலிய பலவகைப்பட்ட நல்ல நோக்கங்களுடன் இவ்வுலகில் வெளிவருகின்ற பல பத்ரிகைகளினிடையே 'ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயக்ஷேமம்' என்கிற நோக்கமொன்றையேகொண்டு வெளிவரப்புகுகின்ற இப்பத்ரிகையை உபயஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஆதரித்து, அனைவரும் விரும்பிவாசிக்கக்கூடிய இனசுவைமிக்க விஷயங்களை உபகரித்தும் இயன்றவாறு பொருளுதவி புரிந்தும் அநுக்ரஹிக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ
எம்பெருமானார் தரிசனம்

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயமானது எம்பெருமானார் தரிசனமென்றும் ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தமென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. 'ஸ்ரீராமாநுஜரால் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம்' என்று இதைக்கொண்டு சிலர் சொல்லுவார்கள். உண்மையில் அங்ஙனமன்று, ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களை இயற்றி ஸ்ரீராமாநுஜரால் பரிபாலனம் செய்யப்பட்ட ஸித்தாந்தம் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில்

"எம்பெருமானார் தரிசனமென்றே யிதற்கு, நம்பெருமாள் பேரிட்டு
நாட்டிவைத்தார்—அம்புவியோர், இந்தத் தரிசனத்தை யெம்
பெருமானார் வளர்த்த, அந்தச் செயலறிகைக்கா"

என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டருளினர். 'ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீநம்' என்கிறவாதம் தேசிகனுடைய காலத்திலேயே தோன்றியதாகத் தெரிகின்றது. யதிராஜஸப்ததியில் "**यतिक्ष्माभृद्दृष्टं मतमिह नवीनं तदपि किम्?**" யதிக்ஷ்மாப்ருத்த்ருஷ்டம் மதமிஹ நவீநம் தத்பி கிம்?" என்கிறச்லோகத்தில் அந்த வாதத்தை அநுவ

த்தது, பூர்வார்த்தத்தால் அதை அங்கீகரித்து ஸமாதானமும், உத்தரார்த்தத்தால் வஸ்துஸ்திதிஸமாதானமும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

காளிதாஸர் पुराणमित्येव न साधु सर्वं न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम् । सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः - புராண மித்யேவ ந ஸாது ஸர்வம் ந சாபி காவ்யம் நவமித்யவத்யம், ஸந்த: பரீக்ஷ்யாந்யதரத் பஜந்தே மூட: பரப்ரத்யயநேயபுத்தி:" என்று தமது நாடகமொன்றில் கூறியுள்ளார். ப்ராசீனமென்பது பற்றியே ஒன்றுக்கு ஏற்றமும் நவீனமென்பதுபற்றியே ஒன்றுக்குத் தாழ்வும் சொல்லப்போகாது, குணபுஷ்கலமாக இராவிடில் ப்ராசீநமாயிருந்தாலும் ஹேயமாகும், குணபுஷ்கலமாகவுள்ளதாகில் நவீநமாயினும் உபாதேயமேயாகும். ஆகவே, குணமுடைமை பரிக்ராஹ்யத்வத்திற்கு ஹேதுவாகவும், குணமின்மை பரித்யாஜ்யத்வத்திற்கு ஹேதுவாகவும் தேறுமேயல்லது, ப்ராசீநத்வ நவீநத்வங்களைக்கொண்டு பரிக்ராஹ்யத்வ பரித்யாஜ்யத்வங்களை வ்யவஸ்தைபண்ணுவது புத்திமான்களின் பணியன்று என்பது மேற்குறித்த காளிதாஸச்லோகத்தின் தாத்பர்யம். இந்த ரீதியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்வாமி தேசிகன் முந்துற ஒரு ஸமாதான மருளிச் செய்தார்.

மீமாம்ஸாபாதுகையிலும் "किञ्चित् केनापि दृष्टम् - கிஞ்சித் கேநாபி த்ருஷ்டம்" என்கிற எட்டாவது ச்லோகத்தில் "प्रत्येतव्यं तदर्थैः पटुतरमतिभिः प्राक्तनं नूतनं वा - ப்ரத்யேதவ்யம் ததர்த்தை: படுதரமதிபி: ப்ராக்தநம் நூதநம் வா" என்ற நான்காவது பாதத்திலே இந்தத் திருவுள்ளத்தைக் காட்டியருளினர்.

யாதவாப்யுதய மஹாகாவ்யத்திலும், "तदात्वे नूतनं सर्वमायत्यां च पुरातनम् । न दोषायैतदुभयं न गुणाय च कल्पते - ததாத்வே நூதநம் ஸர்வம் ஆயத்யாஞ்ச புராதநம், ந தோஷாயைததுபயம் ந குணாய ச கல்பதே" என்ற ச்லோகத்தில் இத்திருவுள்ளமே பொலியும். இது ஸாமாந்ய ந்யாயசிக்ஷணமாதலால் இந்த ந்யாயத்தைத் தழுவி 'ஸ்ரீராமாநுஜஸம்ப்ரதாயம் நவீனமாகத்தானே இருக்கட்டுமே, இருந்தாலென்ன?' என்று அப்யுபகமவாத ப்ரணாளியிலே அருளிச் செய்து, உடனே "निशाम्यन्तां यद्वा निजमतितिरस्कारविगमात् निरा-

तङ्काः टङ्कद्रमिडगुहदेवप्रभृतयः-நிசாமயநதாம யதவா நிஜமதிதிரஸகார விகமாத நிராதநகா டஙகதாமிடகுஹதேவபரபருதய " [யதிராஜஸபததி-57] எனறு வஸதுஸதிதிஸமாதாநததையும அருளிச செயதாா இநத ஸ்ரீராமாநுஜமததைத பரவாததநம செயதவாகள இதாமதபரவாததகாகளிற காடடிலும மிக முறபடடவாகள எனறு இதனுல காடடபபடடது

ஸமபரதாய பரிசுததி எனகிற ரஹஸயததின உபகரமததிலும

> " ஸாவலோகஹிதமான அதயாதமசாஸதர ஸமபரதாயததிறகு பரதமபரவாததகன ஸாவேசவரன மறறுளளாரேலலாரும அவனதனுலே யாதல சேதநாநதரமுகததாலேயாதல மயாவற மதிநலமருளப பெறறு பரவாததிபபிககிறவாகள இநத யுகாரம பததிலே பரஹமாநநதயாதிகளுககுப பினபு நமமாழவாா பரவாத தகராஞா "

எனறு ஸவாமி அருளிச செயதவை இஙகு ஸமரிககததககன எமபெருமாஞா தாமும ஸ்ரீபாஷயததின உபகரமததிலே,

> " भगवद्बोधायनकृतां विस्तीर्णां ब्रह्मसूत्रवृत्तिं पूर्वाचार्याः संचिक्षिपुः, तन्मतानुसारेण सूत्राक्षराणि व्याख्यास्यन्ते । "

[போதாயநமஹாஷியிஞல செயயபபடட விரிவான பரஹமஸுத்ரவருததிகரநததைதப பூருவாகள சுருககியருளிஞாகள, அவாகளது கொளகையைப பினபறறி பரஹமஸுதர வியாககியானம செயயபபுகுவோம] எனறு ஸபஷடமாக அருளிச செயதிருககை யாலும இது அநாதிமதமேயனறி நவீநமதமனறு எனபது தெற றென விளஙகும

ஸ்ரீராமாநுஜபாஷயததை ஆஙகிலததில மொழிபெயாதத ஷேறிசையாரும ஸ்ரீராமாநுஜருடைய கொளகையே மிகவும ஏற புடையது எனபதை நிரூபிததுளளாரெனறு கேளவிபபடுகிறேம அதவைதம தவைதம எனகிற மறற இரணடு தரிசனஙகளிற காட டிலும நமது விசிஷடாதவைததாசனததின வைலக்ஷணயததை அறிநது கொணடால இதுவே புராதனமாகஇருககககூடியதெனறும இதுவே உலக அநுபவததிறகு இணஙகியதெனறும யாவரு மிசையததககதாகும அதனை அடுதத ஸஞசிகையில விவரிபபோம

ஸ்ரீ

எமபெருமானும நாமும

சேதநாகளையும அசேதநஙகளையும சரீரமாககக்கொண்டவன எமபெருமான அவன பெருமையில தலைசிறநதவன, நாம சிறுமையில தலைசிறநதவாகள நாம அபபெருமானை வழிபடுதறகு உரியோம. அவனதிறததுநாம செயயககூடிய வழிபாடுகள பலவகைபபட்டிருககும அவறறைபபறறின விரிவுகள சாஸதரஙகளில விசதமாகக காணககிடைககும நாமும அவறறை அடைவே விவரிககப பராபதமாகும அநத வழிபாடுகளெல்லாம ஒரு புறமிருககட்டும அவாபதஸமஸதகாமனான பெருமானுககு நாம செயயும வழிபாடுகள எனனபயனைத தரபபோகினறன! நமமுடைய ஸவரூபம கடைததேறுவதறகாகவே நாம வழிபடுவோமததனை

எமபெருமான அலபஸநதுஷ்டன அநாதிகாலமாக அவனோடு எதிரமபு கோககினற (அதாவது விவாதபபடுகினற) கொடிய ஸமஸாரிகள நாம அநத நிலைமையில நினறும நாம நீஙகி, அவனோடு நமககுணடான ஒழிககவொழியாதவுறவைத தெரிநது கொணடோமாயின இதுவே பரம பூஜையாகும ஸமபநதஜஞானமாததிரமே நமககு மேலான நனமைகளுககு எலலை அஃது உணடானால நாம எமபெருமானோடு விவாதபபடமாடடோம விவாதம தொலைநததெனனில, எவவிதப பணிவிடைகளும நாமு செயதோமாவோம

மநுஸ்மருதியில [8-92] **यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः। तेन चेदविवादस्ते मा गंगां मा कुरून् गमः॥** - யமோ வைவஸவதோ ராஜா யஸ தவைஷ ஹருதி ஸதித, தேந சேதவிவாதஸ தே மா கஙகாம மா குரூந கம" எனறு சொலலிறறு இதன கருததாவது ஸவர்ணியாமகனையும தணடதரனையும (அலலது ஸூாயவமசததிற பிறநதவனையும அலலது ஆதிதயமணடலவாஸியாயும) எலலாாககும இனியனுயுமிருககிற எமபெருமான உனது உளளததிலுளளேயுளன, அவனோடுவிவாதம நெடுநாளாக அநுவாததிததுக

கொண்டு வருகிறது, அதாவது இந்த ஆத்மவஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமானித்தால் அதற்கு இசையாதே 'இது என்னுடையதுதான்' என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம். இது தொலைந்தொழியுமாகில், கங்கை முதலிய புண்யதீர்த்தங்களில் குடைந்தாடப் போகவும் வேண்டா, குருக்ஷேத்ரம் முதலிய புண்யக்ஷேத்ரங்களை ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டா. அஹங்காரமமகாரங்களை உள்ளே வைத்துக்கொண்டு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகையாவது ஒரு பாத்திரத்தினுள்ளே அசுத்த வஸ்துவையிட்டுவைத்து மேலே பளபளவென்று சுத்திசெய்வது போலாதலால், உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே க்ஷேத்ரதீர்த்தஸஞ்சாரம் செய்வது எதுக்கு? அந்த விவாதம் தீர்ந்துவிட்டால் இருந்த இடத்திலேயே பரமசுத்தியுண்டாதலால் ஒருக்ஷேத்ரத்தையும் ஒருதீர்த்தத்தையும் தேடிப்போகவேண்டா என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீங்குமளவே வேண்டுவது.

ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உறைப்பாக உண்டானாலொழிய விவாத சாந்தி விளையமாட்டாது. ஸம்பந்தஜ்ஞான முண்டானவளவிலே நாம் வாழ்ச்சிபெற்றோராவோம். இதுபற்றி ஈட்டுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் [1-2-7] ஒரு இதிஹாஸம் காட்டப்பட்டுள்ளது, அதனை விவரித்துரைப்போம். ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகத்தலைவனிருந்தனன், அவன் வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வஸித்து வர்த்தகஞ் செய்து விசேஷமாகப் பொருள் படைக்க விரும்பி த்வீபாந்தர யாத்திரைசெய்ய முயன்றான். அத்தருணம் அவனது மனைவி கருவுற்றிருந்தாள். அப்போதே அவன் புறப்பட்டு த்வீபாந்தரம் போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு இரண்டொரு மாதங் கடந்தபின் அவனது மனைவி ஊரில் ஒரு புதல்வனை யீன்றாள். அம்மகன் நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாகச் சுக்லபக்ஷசந்திரன் போன்று வளர்ந்துவருகின்றான். த்வீபாந்தரத்தில் வர்த்தகஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவ்வணிகன் மகப்பேறுஉண்டான செய்தியையறிந்து பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு விரைவிலேயே ஊர்வந்து சேர்தற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும், மேன்மேலும் வர்த்தகத்தில் மீதூர்ந்துசென்ற நிலைப்பினால் கடுக மீண்டுவரமுடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மகன்தானும் உரியவயதுவாய்த்தவள

வில் தனது குலத்தொழிலாகிய வர்த்தகத்தையே கைப்பற்றி வந்தான். வயது முதிர்ந்தவளவிலும் இவனது தகப்பன் தவீபாந்தரத்திலேயே வாழ்கிறான். பின்பொருநாள் அவ்வணிகன்மகன் தொழில்முறையில் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிருந்து பலசரக்குகளுடன் கடல்வழியாய் ஊர்த்துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்த கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் தவீபாந்தரத்திலிருந்து பல மூட்டைகளுடன் ஊர்வந்தனன். அந்தக்கப்பல் துறைமுகஞ் சேர்ந்தவுடனே குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொணர்ந்த மூட்டைகளை இறக்கநினைத்தனன். இவ்விருவரும் தங்களுக்குள்ள பித்ரு புத்ரபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவர்கள். 'இவன் நம்மகன்' என்று தந்தையறியான்; இவர் நம் தகப்பனார் என்று மகனுமறியான். உண்மையில் இவர்கட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. இக்குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றோ அவ்வணிகன் வெளிநாடு சென்றிட்டான். ஆகவே 'இவன் யாரோ வெளிநாட்டு வர்த்தகன்' என்று பாவிக்கலானான், தந்தையும் மகனை அங்ஙனமே பாவித்தான். இறக்கும் இடத்தைப்பற்றிய விவாதம் இவர்களுக்கு முற்றிவிட்டது. 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடும்போதாக வாதாடுகின்றனர். அப்போது இவ்விருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பானொருகிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவறியாமல் இது என்ன விவாதம்!' எனவருந்தி 'இவன் உன் தந்தை, நீ அவனது மகன், இவன் உன்மகன், நீ இவனுடைய தந்தை, ஆயிருக்க எதற்கு இங்ஙனே வீண் விவாதம்?' என்று அறிவித்தனன். அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும்? ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உண்டானவுடனே கழிந்த நாளைக்குச் சோகித்து இருவர் சரக்கும் ஒருசரக்காய், தந்தை ரக்ஷகனாய் மகன் ரக்ஷ்யனாய் விவாதம் தொலைந்து பரமரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டவாறு பேசக்கு நிலமாமோ?

அதுபோலவே நாமும் நிருபாதிகபிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னும்படியான உறவின் உறுதியை உற்றுநோக்கி, ரசவ

ரன ‘ தவம மே ” [நீ எனககு அடியன] எனறால “ அஹம மே ” [நானஎனககே உரியேன] எனனுமவிவரததை விடடொழிததால “ பொனனுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ ” எனனுமபடியாக உப யவிபூதியும நாம தாராளமாக அநுபவிககும செலவமாகுமனறோ

மாலைப பொழுதில விஹாராாததமாக வெளியே செனற ராஜ குமாரன அழகியதொரு தோடடததைககணடு உளளே புகுநது திளைககநினைததும கடடுஙகாவலுமாயிருநததுகணடு அஞசி நிறகு மளவில ‘ இஃது உனதகபபனுருடைய தோடடஙகாண ’ என னவே பிறகு தேஙகாதே புககிருநது திளைககலாயிறறு எனற வொரு கதையையுங காடடுவாகள

எமபெருமானுககும நமககுமுளள ஸமபநதம ஒனறனறு, இரணடனறு, ஒனபது வகையான ஸமபநதஙகள திருவஷடாக்ஷர மஹாமநதிரததிலிருநதுகிடைககினறன அவறறை மேல ஸஞ சிஂகைகளில விவரிபபோம்

ஸ்ரீ

தேசிகனும் திவயபரபநதமும.

ஆழவாாகளுடைய அருளிசசெயலகள தமிழபபாஷையிலே அவதரிததிருககினறமையால வடமொழியில பரிசயமிலலாதவா களமாததிரமே ஆழவாாகளின திவயபரபநதஙகளைக கொணடு போதுபோககவேணடுமெனறும, ஸமஸகருதவிதவானகளாகவுளள வாகள உபநிஷததுககள முதலானவறறைககொணடே போது போககவேணடுமெனறும சிலா வரமபிடடுப பேசுவாகள இவவிஷ யததில ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுளளம எபபடிபபடடது எனப தைபபறறி இஙகுச சிறிது ஆராயவோம

வடமொழிபபாறகடலைத திருநாவின மநதரததாற கடைநத வா நமமுடைய தேசிகன் இவரைபபோனற ஸமஸகருத விதவானை “ ந பூதோ ந பவிஷயதி ” எனறால மிகையாகாது ஸமஸகருதவே தாநததிறகு உபபருமஹணஙகளாகவுளள இதிஹாஸபுராணாதி கள இவாககு வாசோவிதேயஙகள ஸஹகாரிஸாமகரிகளானநயாய

[illegible] இவர் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுமவை. இங்ஙனே திருநாவீறுடைய பிரானாகிய இவர் பேசியிருக்கிற ஒரு பாசுரத்தைக் காணுங்கோள்,

‘ பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் தண்
பொருநல்வரும் குருகேசன் விட்டுசித்தன்
துய்ய குலசேகரன் நம் பாணநாதன்
தொண்டரடிப்பொடி மழிசைவந்தசோதி
வையமெலாம் மறைவிளங்க வாள்வேலேந்தும்
மங்கையர்கோனென்றிவர்கள் மகிழ்ந்துபாடும்
செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம்தெளிய வோதித்
தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே ”

இது தேசிகப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான அதிகாரஸங்க்ரஹத்தின் முதற் செய்யுள். ஸமஸ்க்ருதவேத வேதாந்தங்களில் எவ்வளவு பரிச்ரமப்பட்டாலும் கலங்கின ஞானமே அவற்றால் உண்டாகுமென்றும், ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைக் கொண்டுதான் தெளிவு பெறுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் இதனால் காட்டினாராயிற்று. இங்கு ஸமஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகையில் தெளியாத மறைநிலங்கள் என்று அருளிச்செய்ததை நோக்கத்தக்கது.

இதிஹாஸ புராணாதிகளைக் கொண்டு உபநிஷத்துக்களின் தாற்பர்யத்தை அறிவதைக்காட்டிலும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு அறிவதே மிகச் சிறந்தது என்கிற திருவுள்ளத்தை த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளியிலும் நிரூபித்தருளியுள்ளார், அதில் நான்காவது ச்லோகத்தில் यत्तत्कृत्यं श्रुतीनां मुनिगणविहितैस्सेतिहासैः पुराणैस्तत्रासौ सत्त्वसीम्नः शठमथनमुनेः संहिता सार्वभौमी - [யத் தத் க்ருத்யம் ச்ருதீநாம் முநிகணவிஹிதைஸ் ஸேதிஹாஸை: புராணைஸ் தத்ராஸௌ ஸத்வஸீம்நச் சடமதநமுநேஸ் ஸம்ஹிதா ஸார்வபௌமீ] என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது (இங்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானம் வருமாறு) வேதங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணமாக மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டு நாம் யாதொரு உபயோகமடைகின்றோமோ அந்தவுப

யோக்மே திருவாய்மொழியினுமுள்ளது. ஆனால் அந்தப் புராணாதிகள் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் த்யாஜ்யங்களாகவு மாகின்றன, இங்கு அப்படியில்லை, ஸத்வகுணத்திற்கு எல்லைநில மான ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே கேவலம் ஸாத்விகமாயிருக்கின்ற இத்திருவாய்மொழியாகிற த்ராவிடப்ரஹ்மஸம்ஹிதையானது வேதோபப்ருஂஹணங்களில் தலைமை பெற்றதாகும்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் மாதாபிதாயுவதய என்கிற ச்லோகத்தினால் ஆழ்வாரை இறைஞ்சினார். அங்கு ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள அவதாரிகா ஸ்ரீஸூக்திகள் ஆஸ்திகர்களுக்குக் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கவை.

"अथ पराशरप्रबन्धादपि वेदान्तरहस्यवैशद्यातिशयहेतुभूते सद्य परमात्मनि चित्तरञ्जकतमे सर्वोपजीव्ये उपबृंहणे मधुरकविप्रभृति सम्प्रदायपरम्परया नाथमुनेरप्युपकर्तारं कालविप्रकर्षेऽपि परमपुरुषसङ्कल्पात् कदाचित् प्रादुर्भूय साक्षादपि सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टारं पराङ्कुशमुनिं * मातापिताभ्रातेत्याद्युपनिषत्प्रसिद्धभगवत्स्वभावदृष्ट्या प्रणमति—मातेति॥

என்பவை அங்குள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள். பராசரமஹர்ஷிபணித்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்காட்டிலும் வேதாந்தரஹஸ்யார்த்தங்களை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றவை ஆழ்வாருளிச் செயல்கள் என்பது இங்கு ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம்.

யதிராஜஸப்ததியில் நம்மாழ்வாரைப்பற்றி ஒரு ச்லோகமருளிச் செய்கிறார் காண்மின், **"यस्य सारस्वतं स्रोतो वकुलामोदवासितम्। श्रुतीनां विश्रमायालं शठारिं तमुपास्महे॥"** [யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம், ச்ருதீநாம் விச்ரமாயாலம் சடாரிம் தமுபாஸ்மஹே] என்பதாமது. இதில் பிற்பாதியின் தாற்பர்யம் யாதெனில், ஸமஸ்க்ருத வேதங்கள் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிய வெளியிடவேணுமென்று மிகவும் ச்ரமப்பட்டன, ஆனால் ச்ரமத்திற்குத் தகுதியான பலன் கிடைக்கவில்லை 'அந்தோ! நமக்கு ச்ரமமே மிக்கதே!' என்று அந்த வேதங்கள் விடாய்த்தனவாம், அந்த நிலைமையில் மகிழ்மாலை மார்பினரான ஆழ்வார் திருவவத

ரித்து ஈரச்சொற்களாலே வேதங்களுக்கு உத்தேச்யமான பொருள்களைத் தெளிய வெளியிட்டருளினமையால், வேதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைந்ததாம் என்பதே அன்றி, 'பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயத்தில் வேதங்களே! நீங்கள் ஏன் வீணுக்குச் சிரமப்படுகின்றீர்கள்? அந்தத் தொழிலை நான் வஹித்துக்கொள்வேன், நீங்கள் இளைப்பாறலாம்' என்று சொல்லி ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்வாராயினர் என்பதும் கருத்தாகும். அதிகம்பீரமான தேசிக திவ்யஸூக்திகளிலே இன்னமும் எவ்வளவோ விசேஷார்த்தங்களை ஊஹித்துணரலாம்.

இனி, பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆராயப்புகுந்தாலோ ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை அநுஸந்தித்தவாயினால் மற்றொரு ஸரஸ்வதியைப் பேசவும் கூசவேண்டும்படி அருளிச் செயல்களுக்கு அத்தனை பெருமை அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதைப்பற்றி மற்றொரு கால் பேசுவோம்.

திவ்யப்ரபந்தங்களின் பெருமை தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் இடைவிடாது குடிகொண்டிருந்ததென்று நமக்கு புலப்படுகிறது. அம்ருதாஸ்வாதினி யென்னும் தேசிகப்ரபந்தத்திலுள்ள "அந்தமிலாப் பேரின்பமறிந்த போகும் அடியோமை யறிவுடனே யென்றுங்காத்து, முந்தைவினை நிரைவழியி லொழுகா தெம்மை முன்னிலையாந் தேசிகர்தம் முன்னே சேர்த்து, மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேறியடிமைகொள்ளத், தந்தையென நின்ற தனித்திருமால்தாளில் தலைவைத்தோம் சடகோபனருளினாலே" (28) என்ற ஒருபாசுரமே போதும். ஆங்காங்கு ஊடே அருளிச்செய்துள்ள (1) "அணிகுருகை நகர்முனிவர் நாவுக்கு அமைந்தன விடலரிய பெரிய பெருமாள் மெய்ப்பத்தகைகளே" (2) "குருகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய குலபதித் தந்த குறிப்பில் வைத்தனர்" இத்யாதி பாசுரங்கள் ஆழ்வாரிடத்திலும் அருளிச்செயல்களிடத்திலுமுள்ள பக்தியே வடிவெடுத்து தேசிகனாகத் திருவவதரித்ததோ! என்னலாம் படியிருக்கின்ற தேயன்றி

(1) அதிகாரஸங்க்ரஹம்—51   (2) பரமதபங்கம்—2

வேறொன்றும் சொல்லப் போகாது ஸ்வாமி தம்மை விசேஷித்துக் கொள்ளுமிடத்தும் (1) "சந்தமிகு தமிழ்மறையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்தகுரு" என்று த்ராவிடப்ரஹ்மஸம்ஹிதைக்குத் தாம் இட்டுப்பிறந்தவராக அருளிச் செய்கிறார். ஸ்வாமியை வாழ்த்துகின்றவர்களும் "செந்தமிழ்த் தூப்புல் திருவேங்கடவன் வாழியே" என்கிறார்கள். ஸ்வாமி தாம் மங்களாசாஸனம் செய்தருளவதும் (2) "தொண்டைமண்டலவேதியர் வாழ்வே தூய தென்மறைவல்லவர் வாழ்வே" என்று தமிழ்வேதமறிந்த பகவர்களுக்கேயாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட அபிநிவேசம் தேசிகனுக்கு உண்டானது இரண்டு காரணத்தினால். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான பூர்வாசாரியர்களெல்லாரும் ஒருமிடறாக ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளையே சேமநிதியாகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது ஒரு காரணம். அவற்றில் தாம் கண்ட ஒப்புயர்வற்ற குணங்கள் மற்றொரு காரணம் "**प्रिया तु सीता रामस्य दारा॰ पितृकृता इति । गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽभ्यवर्धत** - ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தாரா பித்ருக்ருதா இதி, குணாத் ரூபகுணாச் சாபி ப்ரீதிர் பூயோப்யவர்த்த்த" என்னுமாபோலே.

இப்படிப்பட்ட மஹாசார்யர்களில் நாம் ஹார்த்தமான பக்தியை வெளிப்படுத்தற்கு லக்ஷணம் அருளிச் செயல்களை வரியடைவே கற்றுவல்லாராவதே. மற்றும் பலவகைகளாலும் நாம் ஆசார்யபக்தியைக் காட்டலாமாயினும் இவ்வழியிலே காட்டுவது மிகச் சிறந்ததாகும்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீலோகாசார்யர்

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்திற்குப் பிள்ளைலோகாசார்யர் சிறந்த மஹோபகாரகர். "**परिवर्तिनि ससारे मृत को वा न जायते । स जातो येन जातेन याति वशस्समुन्नतिम्** - பரிவர்த்தினி ஸம்ஸாரே ம்ருத: கோ வா ந ஜாயதே, ஸ ஜாதோ யேந ஜாதேந யாதி வம்சஸ்ஸமுந்

(1) ப்ரபந்தஸாரம்—18 (2) ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம்—27

நதிம" என்றார் பாதருஹரியென்கிற கவிவர் அங்ஙனம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவகுலமெல்லாம் தெய்வமாகக் கொண்டு தொழத் திருவவ தரித்தருளின மஹாநுபாவர் இவர்.

எம்பெருமானாருடைய நியமனத்தாலே ஸித்தாந்தஸ்தாபக ராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபராசரபட்டருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவர் நஞ்சீயர். அவருடைய திருவடிகளில் வாழ்ந் தவர் நம்பிள்ளை. இவ்வாசிரியர் இவ்வுலகில் தோன்றிய ஒரு விலக்ஷணஸூர்யன் என்னலாமத்தனையன்றி வேறொன்றுஞ் சொல்ல வொண்ணாது. இவருடைய அமுதப்பெருக்கான திவ்யஸூக்தி களைப் பெரும்பாலும் பட்டோலை கொள்வதையே போதுபோக் காகக் கொண்டு இவர்க்கு நிழலும் அடிதாறும்போலே வாழ்ந்து வந்த வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் மூத்ததிருக்குமாரர் பிள்ளை லோகாசார்யர் இளையதிருக்குமாரர் அழகிய மணவாளப்பெரு மாள்நாயனார் [இவர், ஆசார்யஹ்ருதயம், அருளிச்செயல் ரஹஸ் யம், திருப்பாவை ஆறாயிரப்படி வியாக்யானம், அமலனாதிபிரான் வியாக்யானம் முதலான திவ்யக்ரந்தங்களை அருளிச் செய்தவர்.]

இவ்விரண்டு திருக்குமாரர்களும் நம்பிள்ளை திருவருளாலேயே திருவவதரித்தவர்கள். 'லோகாசார்யர்' என்கிற திருநாமம் முத லில் நம்பிள்ளைக்கு இருந்தது. அதுவே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை யினால் தமது ஜ்யேஷ்ட புத்ரர்க்கு இடப்பட்டது. இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில் "துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம் உகப்பால், என்னவுலகாரியனோ வென்றுரைக்கப், பின்னை உல காரியனென்னும்பேர் நம்பிள்ளைக்கோங்கி, விலகாமல் நின்றதென்றும் மேல்" "பின்னைவடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையன்பால், அன்ன திரு நாமத்தையாதரித்து—மன்னுபுகழ், மைந்தர்க்குச் சாற்றுகையால் வந்து பரந்ததெங்கும், இந்தத்திருநாமமிங்கு" என்ற பாசுரங்களி னால் விளங்கும்.

முமுக்ஷுக்கள் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டிய அர்த்தவிசே ஷங்களை மணிப்ரவாளநடையில் இவ்வுலகுக்கு உபகரிக்கத் தொ டங்கின ஆசார்யர்களுள் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் முதல் வர். "தெள்ளாருஞானத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானெதிரா

சா பேரருளால், உள்ளாருமன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை யன்றுரைத்தது, இன்பமிகு மாறாயிரம்” என்ற உபதேசரத்தின மாலைப்படியே திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹ வ்யாக்யானமாகத் திருவவதரித்த ஆறாயிரப்படிக்கு முன்னே ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களில் மணிப்ரவாள நடையில் க்ரந்தமியற்றினாருமிலர். அதற்குப் பிறகு ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்தினாலாயிரப்படி, முப்பத்தாறாயிரப்படி முதலிய திவ்யக்ரந்தங்கள் அந்த நடையில் அவதரித்தன. இவை பகவத்குணாநுபவக்ரந்தங்கள். இவற்றில் ஊடேயூடே சாஸ்த்ரார்த்த நிரூபணங்களும் பலபல இருந்தாலும் அவை குணாநுபவத்திற்கே ஐகாந்திகங்களான க்ரந்தங்களாகும். அங்ஙனன்றிக்கே சாஸ்த்ரார்த்தங்களைத் தொகுத்துத் தெரிவிக்கவல்ல திவ்யக்ரந்தங்களைப் பிள்ளை லோகாசார்யரென்னும் இவ்வாசிரியரே தமது பேரருளால் க்யாதிலாப பூஜாபேக்ஷைகளின்றியே முதன்முதலாக உலகுக்கு உபகரித்தருளினவர். உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களெல்லாம் இவருடைய க்ரந்தங்களில் அழகாகவும் அற்புதமாகவும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. “**श्रुतप्रकाशिका यस्मै सम्प्रदर्श्य विशुद्धताम् । नीता सुदर्शनार्येण लोकाचार्यं तमाश्रये** - ச்ருதப்ரகாசிகா யஸ்மை ஸம்ப்ரதர்ச்ய விசுத்ததாம், நீதா ஸுதர்சனார்யேண லோகாசார்யம் தமாச்ரயே’ என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யபரம்பரைத் தனியன்படியே ஸ்ரீஸுதர்சநபட்டர் ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யானமாகத் தாம் ஏறியருளப்பண்ணின ச்ருதப்ரகாசிகையை இவ்வாசிரியர் ஸந்நிதியிலே கொணர்ந்து கடாக்ஷிப்பித்துப் பரிஷ்கரிப்பித்துக்கொண்டார் என்று விளங்குகின்றது. இவருடைய திவ்யக்ரந்தங்களே வேதாந்த ப்ரஸ்தாநத்தில் பின்புள்ள முதலிகளுக்கும் வழிகாட்டியாயிருக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தங்களோ ரஹஸ்யார்த்தங்களோ எல்லாம் இவ்வாசிரியருடைய திவ்யக்ரந்தங்களில் தான் முந்துறமுன்னம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. தத்வசேகரம் முதலியன காண்க.

இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களென்று ப்ரஸித்தம். அவற்றில் முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் மிகச் சிறந்தவை, இவற்றின் அமைப்பை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து இவை அபௌ

ருத்வேஷமா யிருக்கலாமே யல்லது புருஷ ப்ராணீதமென்று
சொல்வதற்கு ஒருபடியாலும் இயலாது என்றே ப்ராமா
ணிகர்கள் அறுதியிட்டாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமைக்
குத் தக்கவாறு ச்ருதப்ரகாசிகை அதற்கு வியாக்யானமாக அ
மைந்ததுபோல இந்த மூன்று ரஹஸ்யக்ரந்தங்களின் பெருமைக்
குப் பொருந்த விசதவாக் சிகாமணியான மணவாளமாமுனிகளின்
வியாக்யானம் இவற்றுக்கு அமைந்தது 'சர்க்கரைப் பந்தலில்
தேன்மழை பொழிந்ததாம்' என்கிற பழமொழியையே நினைப்
பூட்டும் "**नामूलमुच्यते किञ्चिन्नानपेक्षितमुच्यते** - நாமூலம் லிக்யதே
கிஞ்சித் நாநபேக்ஷிதமுச்யதே" என்கிறபடியே பொருத்தமுள்ள
வியாக்யானம் மணவாளமாமுனிகள் தவிர மற்று எவராலும் இ
யற்றமுடியாதென்பது அநுபவரஸிகர்களான அநஸூயுக்களின்
ஸித்தாந்தம் பூர்வோத்தர ஸங்கதிகளைக்காட்டி அவதாரிகையிடுந்தி
றனும், மயங்கவைத்தல் விரியவுரைத்தல் சுருங்கச் சொல்லல் என்
னுங் குற்றங்களுக்கு அணுவளவும் இடமின்றியே மூலத்தை விவ
ரிக்குமழகும், பிண்டிதார்த்தத்தை ஆங்காங்கு உபஸம்ஹரித்துக்
காட்டும் நேர்த்தியும், ப்ராமாணிக பத்ததியிலிருந்து இறையும்
வழுவாத ஆர்ஜவமும், "**अनाघ्रातत्वं बहुगुणपरीणाहि मनसो दुहानं सौहार्दं परिचितमिवाथापि गहनम्। पदानां सौभ्रात्रादनिमिषविशेष्यं श्रवणयोः—वाणीविलसितम्** - அநாக்ராதத்வம் பஹுகுணபரீணாஹி
மநஸோ துஹாநம் ஸௌஹார்த்தம் பரிசிதமிவாதாபி கஹநம்
பதாநாம் ஸௌப்ராத்ராத் அநிமிஷவிசேஷ்யம் ச்ரவணயோ:—வா
ணீவிலஸிதம்" என்று ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் பட்டர் அருளிச்
செய்தபடியே அந்த லக்ஷணங்களின் பரிபூர்த்தி பொருந்திய
அழகொழுகுகின்ற அத்புதபங்க்திகளை எழுதியருளுமியல்வும்,
அதிகஹந சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் எளிய தெளிய மொழிகளாலே
ஸுலபப்படுத்தும் ஸாரஸ்யமும் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கி
யானங்களிலன்றி மற்று எதிலும் காணக்கிடைக்கமாட்டா இப்ப
டிப்பட்ட மஹநீயருடைய வ்யாக்யானம் பிள்ளைலோகாசார்யரு
டைய மூன்று ரஹஸ்யரத்னங்களுக்கும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்
கும் அமைந்திலதென்றால், அந்த மூலக்ரந்தங்கள் அவதரித்தும்
ஒரு பேறும் பெற்றிலோமாவோம் நமது வாசாமகோசரபரமபாக

யததினுல மாமுனிகளின வியாககியானஙகள அவறறிறகு அமைந தன இநத ஸமஸாரமணடலததில அடிகொதிபபு ஒரு புறமி ருககச செயதேயும " எமமாவீடடுததிறமும செபபம " எனறும " அசசுவை பெறினும வேணடேன " எனறும "**भावो नान्यत्र गच्छति** - பாவோ நாநயதர கசசதி " எனறும "**वैकुण्ठवासेपि न मेभिलाष** - வைகுணடவாஸேபி ந மேபிலாஷ " எனறும மஹான கள பேசினதுபோல அடியேனும பரமபதததை வெறுதது இவ விபூதியில நியதவாஸஞசெயயக குதூஹலிபபதுணடு, அநதக குதூஹலததிறகு முககியகாரணம யாதெனில, இபபடிபபடட ஸ்ரீஸூகதிகளை அநுபவிககுமானநதம பரமபதததிலும நமககுக கிடைககமாடடாதே, இபபோது நமககுககிடைததிருககும பாககி யம மறுபிறபபிலும இஙஙனமே கிடைககுமெனறும நிசசயிககவழி யிலலையே, ஆதலால இநத திவயஸூகதிகளின அநுபவானநதம இடையறாது செலலுதறகுபபாஙகான இசசனமமே நீடூழி வாழக! வாழக !! எனனவேணடியிருததலால, இஙஙனம பாவியேனுடைய நெஞசையும பதஞசெயவிககவலல மாமுனிகளின வியாககியான ஸ்ரீஸூகதிகளிலுளள அநுபபூஷையே காரணமெனக

இததகைய வியாககியானததோடு கூடிய ஸ்ரீலோகாசாரய திவயகரநதஙகளை ஸேவிதது ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலமததனையும இன புறவேணும இவவிபூதியில நாம ஆனநதிகக வேறு வழியிலலை

இவவுலகாசிரியா நைஷடிகபரஹமசாரியாகவே யெழுநத ருளியிருநதவரெனறு பெரியாரபணிபபா இவரது அமுதமொ ழிகளின இனிமையையும பெருமையையும பறறிப பிறகு விரி வாகப பேசுவோம

लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सूनवे ।
ससारभोगिसदष्टजीवजीवातवे नम ॥

ஸ்ரீ

புஸ்தகவிமர்சம்

(1)

சிஷ்டப்ரயோக ஸங்க்ரஹம் —இப்பெயர் பூண்ட ஒரு ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தம் (60 பக்கங்கள் கொண்டது) அபிப்ராய ப்ரகடனார்த்தமாக நம்மிடம் அனுப்பப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்தருளியிருக்கும் வ்யாகரண வித்வான் ஸ்ரீமத் உபயவே திருமங்கலம் நடாதூர் நரஸிம்ஹாசாரியார் ஸ்வாமியால் இப்புத்தகம் இயற்றப்பட்டு தேவநாகராக்ஷரத்தில் அச்சிடப்பட்டுளது. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாமயங்களான முன்னோருடைய சில க்ரந்தங்களில் உள்ள அருமையான சில ப்ரயோகங்களுக்கு வியாகரண சாஸ்த்ரப்படி உபபத்திகள் காட்டுவதற்கும் தவறுதலான பாடங்களைப் பரிஹரித்து ஸுபாடங்களை வெளியிடுவதற்கும் முயற்சி கொண்டு இப்புத்தகமெழுதியிருப்பதாக உபோத்காதத்தில் காண்கிறது. இவ்வாசிரியர் வியாகரணசாஸ்த்ரத்தில் நல்ல வல்லவர் என்பதும், சென்னைப் ப்ரஸிடென்ஸி காலேஜில் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதராக எழுந்தருளியிருந்தவரென்பதும் பலர்க்குத் தெரிந்திருக்கும். இவருடைய இப்புத்தகத்தில் நமக்குத் தோன்றின ஸந்தேஹங்களைக் கீழே விவரிக்கின்றோம். அந்த ஸ்வாமியே ஸமாதானம் எழுதி அநுக்ரஹிப்பாராயின் அதனையும் இப்பத்ரிகையிலேயே வெளியிடுவோம். வியாகரணசாஸ்த்ரீய விஷயமாதலால் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலேயே எழுதலாகிறது.

श्रीकैरविणीक्षेत्रवास्तव्यै पण्डितै निरुमङ्गलम् नडादूर् नरसिहाचार्यै प्रणीय प्रकाशिते शिष्टप्रयोगसग्रहनाम्नि लघीयसि ग्रन्थे दृष्टि प्रसारितवतामस्माक प्रादुर्बभूवुस्सुबहवस्संदेहा । सर्वानपि तान् न वयमिदानीं प्रकाशयाम । अपि तु त्रिचतुरानेव विशयान् सप्रति विज्ञापयाम । परान् परस्तात् ।

तत्र ४२ तमे पृष्ठे—"तत्त्वमुक्ताकलापे पु १९७ गृहीतम् 'एतं सेतु तीर्त्वा' इति च उपनिषद्वाक्यम् । अत्र ※ आगमशास्त्रमनित्यम् ※ इति परिभा-

षैव गति " इति विलिखितमवलोक्यते। **तीर्त्वा** इत्यस्मिन् प्रयोगे विचिकित्साया अवकाशलेशोपि नास्ति। **तरित्वा** इति भवितव्यमिति विदुषामेषा मनीषा कथन्नाम साधीयसी? **तरितुम्** इतिवत् तरित्वेति हि युक्तमिति व्याकरणशास्त्रपरिचितिन कथमहो कथयितुमर्हन्ति? * तीर्त्वा भूतेशमौलिस्रजममरधुनीम् * इति भट्टमुरारिरपि प्रायुङ्क्त। एव सुसप्रतिपन्ना प्रयोगा जाग्रति शतश। वस्तुत शाब्दिको निष्पत्तिरप्येवमेव। न पुन स्तरित्वेति। तदत्र अपशब्दत्वशङ्का कथम्। **आगमशास्त्रमनित्य**मिति परिभाषया समाहितिप्रकाशन च कथतरा युज्यते? परिभाषेन्दुशेखरे * सञ्ज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वम् * आगमशास्त्रमनित्यम् * इत्यादि परिभाषावष्टम्भत * सागर **तर्तुकामस्ये**त्यादिप्रयोगान् समाहितवता केषाञ्चिदुक्तिमनूद्य " तन्न, भाष्ये अदर्शनात् " इति प्रत्याख्यात खलु। तदुपरि यत्किञ्चिद्विलेखन किमनावश्यकम्। परिभाषैव गतिरिति केवल विलिख्य विरति कथमुपपद्यताम्। वस्तुत परिभाषैव गतिरिति वयमपि (रूपान्तरविषये) व्याख्यासु व्यलिखाम। परिभाषेन्दुशेखरोपरि च किमप्यलिखाम। तथा वा अन्यथा व महामतिभिरमीभि कुतो नु न किमप्यलिख्यत? तीर्त्वेत्यस्य कथमपशब्दत्वशङ्का। इत्येवात्र न प्रबलो विशय ॥

अथ ४३ तमे पुटे —* उदधिगमन्दराद्रिमथिमन्थनलब्धपयोमधुररसेन्दिराह्वसुधसुन्दरदो परिघम् * इति सुन्दरबाहुस्तवीयसूक्तिमुपादाय, " अत्र 'सुध' इति अमृतपर्यायतया कूरेश प्रायुङ्क्त। तत्र सुधा इति स्त्रीलिङ्गत्वात् इन्दिराह्वा या सुधा तस्या सुन्दरदोरिव परिघ –अर्गल– रक्षक यस्य तथाभूतमित्यर्थ। तथा च सुधाशब्दस्यात्र छन्दोभङ्गावहत्वात् 'सुध' इति अप्रयोज्यत्वात् 'सुधि' इति प्रयुक्त भवेत्। * उपसर्गे घो कि * इति कर्मणि किप्रत्ययान्त पुलिङ्ग इति ज्ञेयम्। विधि निधि इत्यादिवत्। अत 'सुध' इत्यपपाठ।" इति सहसा व्यलेखि। मूलस्य अयमर्थ इत्यनवबुद्ध्यैव अस्थाने चोद्यावतारण पण्डिताना कच्चिद्युज्यते? **'हरिमहमद्राक्षम्'** इति श्रवणमात्रे स्त्रीलिङ्गस्य द्राक्षाशब्दस्य कथ द्राक्षमिति क्लीबनिर्देश इति चोद्यमुपक्षिपन्त प्रति " ज्ञान-

शब्दस्य क्लीबत्वेपि ज्ञानानन्दमयमित्यत्र 'ज्ञाना' इति यथा स्त्रीलिङ्गनिर्देशस्तथैव न दुष्यतीति भाव्यम्" इति प्रत्युत्तरप्रदानवत् हहो! कोयमाक्षेप! कोय तन्निरासक्रम इति चित्रीयामहे। "மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ் சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளுடையான" इत्येषा गोदासूक्ति श्रीवत्साङ्कमिश्रै * उदधिगमन्दराद्रिमथिमन्थनलब्धपयोमधुररसेन्दिराह्वसुधसुन्दरदोःपरिघम् * इत्येव विवर्तिता। अत्र इन्दिराह्वा सुधा येन लब्धा- इति बहुव्रीहिविवक्षया सुधेत्यस्य भाषितपुंस्कतामनवधाय विचिकित्साप्रकटनम् अथ अपहास्यसमाहितिप्रकाशन च कथ नु भो! पूर्णप्रज्ञाना कृत्य भवति?

अथ ४१ तमे पुटे—*नित्य काम्य परमपि कतिचित् त्वय्यध्यात्मस्वमतिमिरममा * इति श्रीरङ्गराजस्तव—उत्तरशतकस्थश्लोकरत्नमुपादाय, "अत्र 'त्वय्यध्यात्म' इत्यत्र **त्यय्यध्यात्म** इति भाव्यम। अममा इत्यत्र **अमथाः** इति च भाव्यम्। अन्यथा नान्वेति। 'मनु अवबोधने' इत्यस्मात् अमथा इति रूप भवति। किञ्च एतत्पूर्वपद्ये च 'ज्ञानं त्वमून् सममंस्थास्सममत्युदारान्' इति इदमेव क्रियापद प्रायोजि। तस्मात् अमथा इत्येव भाव्यम्। अममा इति अशुद्ध लेखकप्रमादागतमेव। तथा 'त्वयि' इत्यपि प्रामादिकमेव" इति अत्यन्तसाहसिकत्वपिशुनमस्ति लिखितम्। वस्तुतस्सुपाठानामप्यपपाठत्वेन विदूषणे को लाभ एतेषा मनीषिणाम्? अग्निना सिञ्चतीतिवाक्यवदपि कञ्चिदप्यर्थमप्रयच्छतोऽपपाठस्य स्वतन्त्रतया प्रकल्पने किं बीजम्? **अममाः**—ममकाररहितास्सन्त, **त्वयि**—श्रीरङ्गनाथे भगवति, **न्यस्य**—निक्षिप्य इत्यर्थविवक्षया भट्टपादैर्यथाऽनुगृहीतम् तथैव कोशेषु पाठो विराजते। व्याख्यायि चैवमेव प्राचीनैरपि प्राज्ञपुङ्गवै। असावेव गुरुवरोऽष्टश्लोक्या यथा [* नित्य त्वहं निर्मम * इति]ममकाररहित इत्यर्थे निर्मम इति प्रायुङ्क्त, यथा च वेदान्तदेशिकोप्यच्युतशतकादिषु प्रयुङ्क्ते स्म, तथाऽत्रापि तादृशार्थविवक्षयैव अममशब्दमप्यन्वग्रहीत्। **अमथा** इति तिङन्तपदस्य कास्विदत्र प्रसक्ति? पूर्वश्लोके तादृश रूप प्रयुक्तमिति प्रदर्शन च कस्मै फलाय? "त्रय्यध्यात्म' इति

भाव्यमिति लिखताममीषां मनसि कोऽर्थोभिसहित इति न विद्म । व्याकरण-ग्रन्थं पठन् कोपि विद्यार्थी **एकाज्ग्रहण**मिति पद पठितवान् । तदाकर्ण्य गुरु 'रे मूढ! एकादशीग्रहणमिति परिष्कृत्य पठ' इत्यादिदेश । अथ 'एकादश्या चन्द्रस्य सूर्यस्य वा ग्रहणम् [उपराग.] नास्ति किल' इति विद्यार्थिनाऽनुबोधितस्स 'सत्य सत्यम्, **राकाशशिग्रहण**मिति परिशोध्य पठ' इत्यनुशास्तिस्मेति कथामिमां स्मृतिपथमधिरोहन्तीं प्रयत्नेनापि न वय निगूहयितु प्रभवाम । "अन्यथा नान्वेति" इति लिखन्त एते महामतय स्वाविष्कृते पाठे कीदृगर्थान्वयमवधारयामासुरिति पर जिज्ञासित न ।

अद्य प्रस्तुतानामेतेषा विषयाणा समाहितिमुपलभ्य, अथावशिष्टानपि विशयान् विवरीतुमुत्सहेमहीत्यविलम्बमवदातम् ॥

---

(2)

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷிணீ —இதன் மூன்றாவது ஸஞ்சிகை (சென்ற ஆவணிமாதத்தில் வெளிவந்தது) வரப்பெற்றோம். இதன் கீழ்ஸஞ்சிகைகளிலுள்ள விஷயங்களைப்பற்றி விரிவான விமாசம் ஏற்கனவே வெளியிட்டிருக்கின்றோம். ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளுக்கு அரிய பெரிய வியாக்கியானங்களை வெளியிடுவதிலேயே செலவிடவுரிய அவகாசத்தை ஸுதராம் அநாவச்யங்களான விஷயங்களின் விசாரங்களில் செலவிடாமலிருப்பது நன்று என்று இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமத் உபய வே (திருச்சி) ஏ வி கோபாலாசார்யஸ்வாமி ஸந்நிதிக்குச் சில விண்ணப்பங்கள் எழுதிக்கொண்டோம். மிகவிரிவாக எழுதத் தொடங்கிய மறுப்பு நூலை இடையில் நிறுத்தமுடியாதென்று அந்தஸ்வாமி பதில் திருமுகமருளியுள்ளார். ஆனாலும் ஸ்ரீஹஸ்திசைலசிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளன் திருவடி வாரத்திலே அந்தகரணசுத்தியுடன் அடியோம் செய்யும் பிரார்த்தனை யாதெனில், "பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்" என்றும் "ஊம ஞாகண்ட கனவிலும் பழுதாயொழிந்தன கழிந்தவந்நாள்கள்"

எனறும ஆழவாாகள அநுஸநதிதத பாசுரஙகள நமககாகவேயா குமு அங்ஙனம நமககுப பலநாடகள பாழாயபபோயின வாயினும இனிக கழியுஙகாலமாவது சேமமாககககழியவேணும ஸ்ரீகோபாலா சாாயஸவாமி போலவாாகளும ஸ்ரீவைஷணவவுலகுககுப பெரிதும பயனபடககூடிய பரவருததிகளையே மேறகொளளவேணும, இங ஙனே கடாக்ஷிததருளவேணும—எனபதே

பாகருதஸஞசிகையில பாதுகாஸஹஸராவதார ததவவிமாசம் எனபது 16 பககம வெளிவநதிருககிறது இதில ஆறுவிஷயங்கள ஸ்ரீகோபாலாசாாயஸவாமியால விரிவாக விசாரிககபபடடிருககின றன அவறறில எமது அபிபராயம அதிஸமக்ஷேபமாக இஙகு வெளியிடபபடுகினறது „ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சா- ஹமபி ராகவ । முஹூாதமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா- விவோத்தௌ - ந ச ஸீதா தவயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ!, முஹூாததமபி ஜீவாவோ ஜலாநமதஸயாவிவோததருதௌ" என கிற ஸ்ரீராமாயணசலோகததின அநவயவிஷயமான சாசசைககுச சொலலவேணடியவை வயாமோஹபரசமௌஷத முதற பகுதியில (பககம 39 ல) சுருஙககச சொலலபபடடுளளன இதில ஸாரமான விஷயம யாதெனில, இது ஆாஷபரயோகம இபபடிபபடட பர யோகம லௌகிககவிகளின வாககுககளில தேடினுலும கிடைகக மாடடாது „ந கேசரியோ ந ச ஊர்த்வம் ந ரோஹோ நா- ரஹோ உதிஃ । ஸவஞ்ச கரோதோ ந ச மாதஸாயம் ந வோபோ நாகுபா மதி, பவநதி" எனபதும இபபடிபபடடதே இதில ஸக் ஷேத, நலோப இததியாதிகளை ஏகபதமாகவே கொண்டு சிலர் நிாவஹிககும் புடைகளையும நாமறிவோம ஆனல ஆாஷமெனறு சொலலிபபோருவதே நன்று எனறும, வருநதி யோஜிககும ஸூ க்ஷ்மேக்ஷணீயமலலவெனறும பெரியோாகள பணிபபர் கிரியாப தததை ஆவருததிபணணிககொளள முடியாதவிடஙகளில காணப படும ஸௌபாஹாஸ்யம ஆாஷதவேந ஸஹயம எனபது சிறநத ஸமாதானம ௸ ந ச ஸீதா தவயா ஹீநா ௲ எனற பாகருதஸதலத திலும் இஙஙனமே சொலலலாமாயிருககசசெயதேயும, வருநதாம லும ஸவாரஸயபரசுரமாகவும ஒரு யோஜனை பணணிப பொருந

தவிடலூமெனறு நமபிளளைகருத தோனறவே ஈடடில அபபடிப படடயோஜனை அருளிசசெயயபபடடது "ஸம்ஸவத்ஸகவாக்ஸெவ வாக்ஸெஹா ந யுஜ்ஸெதே - ஸமபவதயேகவாக யதஸவ வாகயபேதோ ந யுஜயதே" எனகிற நிபநதனை ஆாதத ஸவாரஸயமுளள விடஙகளிலே குறுககிடடாதெனபது பூருவாகளின திருவுளளம "தகெகககாலமபி கோஷ்டம் ஹஜதம் ஷஹமதிம் தாவகீ வாவவொக்தி: - தாககைககாலமபிகோஷடயாம பஜது பஹமதிம தாவகீ லாகவேவாகதி" எனறருளிசசெயத தேசிகன திருவுளளமும இதறகிணஙகியதே காவலிற புலனை வைதது எனறவிடததுப பெரியவாசசானபிளளை அருளிசசெயதுளள ஒரு ஸ்ரீஸூகதியும இதனை வறபுறுததும ஆகவே நமபிளளையின யோஜனையில ஸவாரஸயாதிசயமுளளதுபறறி ஒரு அவதயமும சொலலபபோகாது ஆாஷமாகையாலே இரணடு கரு இருபபதில குறையொனறுமிலலையெனறு திருவுளளமபறறியருளின தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூகதியும அநவதயம மறறைபபடியுளள வாகராசிகள உபேக்ஷிககததககவை

2 பரிபநதி - பரிபநதி" சபதம அஸாதுவெனறு பாஸஙகமேகிடையாது இது சாநதஸபதமா? லௌகிகபதமா? எனபதே விசாரம எததனையோ சாநதஸபதஙகளை மஹாகவிகள தாஙகள பரயோகிதது வருகிறாாகளெனபது அபலபிககவொணணாத விஷயம சாநதஸமெனறபோதே அஸாது வெனறதாக ஆகமாடடாது திருவையாறறில ஒரு விதவசசிரோமணிஸவாமி பரிபநதி சபதம லௌகிகமாக வொனறும சாநதஸமாக வொனறும உணடெனறு ஸஞசிகையெழுதினா அதறகுமேல பரிபநதிபஞசஙகீ [பரிபநதிபஞசபஙகீ] எனகிற விரிவான காநதம வடமொழியில எமமால மூனறு வருஷஙகளுககு முன பிரசுரஞ செயயபபடடுளளது அநத சபதததிறகு சாநதஸதவமேதான வடிவு அது லோகவேதஸாதாரணமனறு எனபது ஸகலவையாகரணாகளின ஸிததாநதமெனறு அதில பரககநிரூபிததிருககிறோம அவவளவோடு விவாதசாநதியாயிருககிறது அநத காநததததை நமது நணபாகள கடாக்ஷிததருளவேணுமென்று பிராாததிககபபடுகிறது

3 யதிராஜஸப்ததியில் "[illegible] - ரஸபரீயளசலாகாகோஷஸம்புடத புடபேதநம் லவணவணிஜ காபபூராககம் கிமித்யபிமந்வதே" என்றவிடத்தில் விசாரம் வெகுநாளாக நடைபெற்று வருகிறது. ஸ்வாமி தேசிகன் தவறுதலாகக் கவநம் பண்ணிவிட்டாரென்று ஒருமூடனும் சொல்லமாட்டான். பலபல ஸ்ரீஸூக்திகளில் பலஹேதுக்களாலே பாடஸாங்கர்யம் விளைந்திருப்பதுபோல இங்கும் விளைந்திருப்பதாகவே நாம் கூறியிருப்பது. அப்படிப்பட்ட ஸாங்கர்யம் யாதொன்றுமில்லையென்றும் உள்ள பாடத்தில் யாதொரு அநுபபத்தியும் இல்லையென்றும் சில வித்வான்கள் எழுதினார்கள். ஸ்ரீகோபாலாசார்யஸ்வாமியும் அங்ஙனமே யெழுதுகிறார். புடபேதநே என்று ஏழாம் வேற்றுமையாகப் பாடமிருக்கலாமென்றும் அப்போது ஆக்ஷேப ப்ரஸக்தியே யில்லையென்றும் எழுதுகிறார். ஆக்ஷேபம் செய்ய ஆருக்கதிகாரம்? ஒருவன் ஆக்ஷேபித்ததாகவே கொண்டாலும் ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்வாமியின் ஸூக்தியில் அஜ்ஞனொருவன் செய்த ஆக்ஷேபத்தைப் பொருள்படுத்திப் பலமஹான்கள் திரண்டு திரண்டு விடையளிக்க என்ன ஆவச்யகதை? சுத்தபாடத்தை நாம் ஸேவிக்கப்பெறுவதற்கு முன் எல்லாரும் ஓதுகிற பாடத்தையே தான் நாமும் நெட்டுருப் போட்டு ஓதிவந்தோம். அப்போது ஒரு அநுபபத்தியும் நமக்குத் தோன்றாமலே யிருந்தது. பரமாசிரரான ஒரு ஆசிரியர் [அஸ்மத்குலீநர்] வியாக்கியானித்த பாடத்தை உணரப்பெற்ற பின்பு அதில் அதிகஸ்வாரஸ்யம் தோன்றிற்று. உள்ள பாடத்தில் அநுபபத்தியும் புலனாயிற்று. ப்ராமாணிகர்களான வித்வான்களும் எம்முடைய உபபாதநங்களைக் கேட்டு உவந்தனர்.

யாம்கண்ட சுத்தபாடம் யாதெனில், [illegible] - [காபூரோத்கம்] என்பதே. அமரகோசத்தில் "மதல்லிகாமசர்சிகா ப்ரகாண்டமுத்கதல்லஜௌ ப்ரசஸ்தவாசகாந்யமூநி" என்றுள்ளது ப்ரஸித்தமே. "[illegible] - ஸங்கோத்கௌ கண்டரசமஸயோ:" என்று வியாகரணஸூத்ரமும் உண்டு. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகத்தில் (102) "* [illegible] - அநுமணிமகரோத்கௌ *" என்று

பரயோகிததிருககிறா அநத உசு சபதமே தேசிகனுலும காபபூர பததேரடு சோதது பரயோகிககபபட்டிருககிறது காபபூரசரே ஷட மெனறபடி அடுததுளள "சுஹிஉநவதே - அபிமநவதே" என கிற் கிரியாபததைத ஆழநது நோககினுல முனனே சுவ-ஸ்வசும இருககத தகுதியிலலையெனபது விவேசநவிசாரதாகட்கு விளங குமா கவ-ஞ-ராவ-ஸ்ரு எனறு ஸவாமி ஸாதிததிருநதால அதற குசசேர ' கயம்ந விஜாநதே ' எனறே மேலவாககியம ஸாதிக கபபட்டிருககும ' கருபபூரததினைவிலலையை எனன வெனறு அபி மானிககிருாகள ' எனகிற வாககியம ஒழுஙகுபபட்டிருககிறதா வெனறு புததிமானகள பரிசீலிககவேணடும கருபபூரததின விலை யை எஙஙனம தெரிநதுகொளவாாகள ? எனறுல-இது வாாததைப பாடாகும கிமிதருஹிஉநவதே எனபதறகு இதுதான பொருள் எனனில, அதறகு நாம எனன சொலலபபோகிறேம? பராமாணி காகள அஙஙனம சொலலாாகள எனபோமததனே 'உபபு வாணி யாகள காபபூர சரேஷடததை எனனவெனறு மதிபபிடுவாாகள' எனபது ஒழுஙகுபாடான வாாததையாதலால அஙஙனமே ஸவாமி யால அருளிச செயயபபட்டிருககிறது மூனறுவது பாதமாகிய விசேஷணம எஙகு அநவயிககிறது? எனகிற விசாரம ஒருபுறமிருக கடடும நானகாவது பாததின முடிவில வாாததையே ஓடட விலலையே 'நனறுக ஓடடுகிறது, ஒரு குறையுமிலலை' எனபவா கள தமககு இஷடமான பாடததையே தாராளமாக ஆதரிததிடுக விஷய ஸவாரஸயம நெஞசுககு விஷயமான பினபும ஆதமாவை வஞசிககுமவாகளைப பறறி நாம என சொலவோம! இநத யதி ராஜஸபததியிலேயே ' மூலே நிவிசய மஹாதாம நிகமதருமாணும ' எனறவிடதது நிவிசய எனபதே சுததபாடமெனறு நாம உணாதத உணாநதுவைததும நிவேசய எனறே சொலவோமெனறு ஆகா ஹிபபாா திறததிலே நாமென செயதோம? யாதவாபயுதயம நான காவது ஸாககததில (87) 'நிவிசய மூலேஷு வநதருமாணும எனறவிடததுஙகூட நிவேசய எனறு திருததினுலும நாம செயய லாவதொனறிலலையே வெயயிலிற செலவாரை நிழலுககழைகக லாம, வெயயிலே எமககு இனிதெனபாரை வலிபபாரா?

ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி (பக்கம் 44ல்)—"விசேஷணத்தோடு கூடிய விசிஷ்டத்திற்குச் சொல்லியது விசேஷ்யத்தில் ஓட்டாமல் ஸ்வாயித்தமானால் விசேஷணத்தில் ஓடும் என்றும் ஒரு நியாயம். ரஸபரிமளாதிகள் விசேஷ்யமான வில்லில் ஒட்டக் கூடாததால் விசேஷணமான கர்பூரத்தில் ஓட என்ன தடை?" என்கிறார். இந்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தினால், உமாஸுதம் ஶோகவிநாஶகாரணம் நமாமி விக்நேச்வரபாதபங்கஜம் [உமாஸுதம் சோகவிநாச காரணம் நமாமி விக்நேசவர பாத பங்கஜம்] என்பது போன்ற கவிதைகளும் சாஸ்த்ர ஸம்மதங்களே போலும். உமாஸுதமென்ற விசேஷணம் பாதபங்கஜத்தில் ஓட்டக்கூடாததால் விக்நேசவரனில் ஓட்ட என்ன தடை? என்று ஸாதிக்க ப்ராப்தமேயன்றோ *ஜைஸுவ்ரூ ராஜஊத்ஜ:* இத்யாதிகள் பிசகு என்று நிஷ்கர்ஷித்த வ்யுத்பத்திவாதம் முதலிய க்ரந்தங்களுக்கும் ஜலாஞ்ஜலி போலும்.

கர்பூரத்தின் வில்லில் ரஸபரிமளங்களை ஆரோபிக்கலாமென்று சொல்லி, "என்ன மலிவான வில்? இதத்ன ரஸபரிமளத்திற்கு இதத்னை மலிவான வில்லோ" என்று சலாகாகோஷம் என்று முடித்திருக்கின்றார். தமிழ் ரீதி வேறு, ஸம்ஸ்க்ருத ரீதி வேறு. 'நீங்கள் சொல்லவேணும்' என்பதற்குச் சரியாக, ய்ஞுயவக்கவ்ரூ' என்னலாகுமோ? "கவ-ஞுாஉஞுவ்ஸுவ் ரவஸம் வாிஉஞு ஸாவஞெ" என்று சொல்லப் பொருந்துமா என்று பாருங்கள். பொருந்துமென்று தோன்றினால் ஸ்வஸ்த்மென்கிற பாடத்தையே ஆதரிக்க. இனிமேல் இதில் விசாரம் விரும்பத்தக்கதன்று.

4. பகவத் த்யாந ஸோபாந ஸ்துதியில் "வலதி ஹுஜயோ:" [வலதி புஜயோ] என்றவிடத்து வலதி என்ற பரஸ்மைபதம் அஸாது என்று நாம் பணித்ததாக எழுதியுள்ளார் பட்டருடைய ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் "ஸவஃ உூக்ஷெ" என்றவிடத்து உூக்ஷெ என்ற ஆத்மநேபதம் அஸாது என்று ஒரு வித்வான் க்ஷேபிக்க, அதற்கு விடையாக 'அப்படியானால் வலதி என்று பரஸ்மைபதியாக ப்ரயோகித்ததும் அஸாதுவென்ன

வேணுமம-எனறு பாதிபநதியாக உபநயஸிததோம தேசிக திவய ஸூகதிகளுள எதில எனன தோஷம நாம காட்டியிருநதாலும அது பாதிபநதியாகவே காட்டபபட்டிருககுமெனபது ஸதயம 'ஆஙகு எபபடி ஸமாதானமுறையுணடோ அபபடியேதான இங கும' எனறு தூஷகாகளுககு வாகபநதநம பணணுகிற புடையிலே உபநயஸிககபபட்டவறறை மஹானகள பறறிககொணடு பாரதம பனனுவது பாஙகனறு மணவாள மாமுனிகள முதலிய பேரா சிரியாகளின அநவதய திவய ஸூகதிகளிலே தூஷணவாஷணங களைப பணணினாககு விடையளிககுஙகால உபநயஸிததவறறுககு எனன தாறபரியமெனறு அறிவது அறிஞாகட்கு எளிதேயனறோ? ஆழநது பாராமல தூஷிபபதெனறு புகுநதால தேசிக திவய ஸூக திகளிலும இஙஙனே ஆபாத தூஷணஙகள பல பேசலாமனறோ எனறு காட்டுவது குறறமாமோ ?

வியாகரண ச¬ஸதாததில ஸ்ரீ கோபாலாசாரய ஸவாமியின நிரூபணததினால தெளிவுபெறாத தககவாகளாக நாம இருககவு மிலலை அநத ஸவாமி வெளியிட்டுளள சில ஸதோதர வியாககி யானஙகளில திஙஞுா-ஙவைகள உஷாவஷமாக பரயோகிககப பட்டிருபபதை நாம நட்பு முறையில அநத ஸவாமிககுப பல தட்வை உணாததி யிருககிறோம சபத சாஸதரம பயிலாத குறையினால அபபிழைகள நோநது விட்டதாகவும இனிமேல அவ ஹிதரா யிருககப போகிறதாகவும ஸ்ரீமுகமருளி யுளளாா தசாவ தார ஸதோதரததில * ரொவாயெஞரிஸம ஜமஞ் * எனற சலோகததின வியாககியானததில "(ஹமவாநு) ஹஞிஸதூ ரொஷாதூநா ஸஹவெஸு:? ஶிரொஹி: உயதி?" "அநி ஶம ரகெக்ஷூஉ? அநெநந" இதயாதி பரயோகஙகள நமது நணபா செயதுளளவை ஸவவெஷம ஸாஶூதூ இவறறை நாம எடுதது உணாததி யிருககிறோமெனபதையும இநத ஸவாமியே தமது ஸஞசிகையில எழுதியுளளாா

5 பரபோத சநதரோதய நாடகததிலுளள ஸாரமான சலோக ரதனஙகளைத தனியே யெடுததுப பதிபபிததவொரு மஹ நீயா "மஹாரொஶவநவஙிவுதூஹ" [குரோரபயவலிபதஸய]

என்கிற (மத்யே உதாஹருதபா யிருநத) ஆர்ஷ ச்லோகத்தையும அந்த நாடகததின ச்லோகமாக மயங்கி அவற்றோடு சேர்த்துப பதிப்பித்துவிட்டார்—என்கிறவொரு வழுவை ஒரு புத்தகத்தில நாம குறிப்பிட வேண்டி நேர்ந்தது, குறிப்பிட்டிருந்தோம அவ விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு "அண்ணா இங்கு ஏமாந்தே போனார், ஆகமாதான தூஷிதமாயிற்று" இத்யாதிகளான சிறிய வார்த்தைகளை இப்பெரியார வரைந்துள்ளார விஷயத்திற்கு மாத்திரம் விடை யளிக்கின்றோ மிங்கு குரோரபயவலிப்தஸ்ய என்கிற ச்லோகம ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ளதே யன்றி நாடகத்த தன்று என்பது நாமெழுதி யிருந்தது 'அது ஸ்ரீராமாயணத்த தன்று, தாம சாஸ்த்ரத்திலிருந்து ஸ்ரீராமாயணத்தில உபாத்தம' என்கிறார நண்பர கோவிந்தராஜீயம முதலிய வியாக்கியானங் களில அங்ஙனம ஸ்பஷ்டமாகக கூறப்பட்டுள்ளதாம நான்காவது பாதம * காயஸ்ய ஹவதி பாவஸ்ய * என்றுதான ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ளதாம -வஸிதூரொ வியீயதெ * என்று நாட கத்திலுள்ளபடி மஹா பாரதத்தில காணப்படுகிறதாம ஆகவே மஹா பாரதத்திலிருந்துதான நாடககாரர எடுத்திருக்கக்கூடு மாம். ஸுதெராவூதெ ॥ ஸ்ரீராமாயணம பம்பாயப பதிப்பிலும காசிப்பதிப்பிலும (பாடபேதங்களில) காயஸ்ய ஹவதி பாவஸ்ய, வஸிதூரொ(ஹி)வியீயதெ, வஸஜ்வஸதூரொ(ஹி)வியீயதெ என. ஐந்து வகைப பாடங்கள காணப்படுகின்றன பலலாயிரம் பாடபேதங்களுள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தில இது வியப்பன்று இதற் கிறக். தாம சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து உதாஹரிப்பதாக ஸ்ரீராமாய ணத்தில மற்றும பல ச்லோகங்களுமுண்டு, அப்படிப்பட்ட சில ச்லோகங்கள மநுஸ்மருதி முதலியவற்றில பல வேறுபாடுகளுடன காணப்படுவதுமுண்டு, ஆகாம கிடைக்கப பெறுதவைகளுமுண்டு பெரும்பாலும அாதத்ரதுவாதமே செய்யப்படுவதாக ஸித்தாந் தம இதைப்பற்றின விரிவு வேண்டும்போது வெளிவரும தாம சாஸ்த்ரங்கள, ஸ்ரீராமாயணம, மஹாபாரதம இத்யாதிகளை யெடுத் துக்கொண்டு, எது முற்பட்டது, எது பிற்பட்டது என்று பௌர வாபர்ய வ்யவஸ்தையை ஸ்ப்ரமாணமாகச செய்து தலைக்கட்டிவிட டால 'அண்ணா இங்கு ஏமாந்தே போனார்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி

அழகியதேயாகும நாடகததினுடையதல்லாததொரு சலோ
கததை நாடகததினுடையதாக எழுதினவொருவரும், அபபடி
யெழுதுவது ஓா குறறமாகாது எனறு ஸமாததாம பணணப்
புகுநத விநத ஸவாமியும ஏமாநதவாகளெனபது திணணம

இது சநதரோதய கவியின சலோகமனறு, மஹாகவியின
சலோகநதான, உதாஹருதநதான---எனபதை அஙகீகரிததான
பினபு எனன விவாதம? அது எநத மஹாகவியின காநதஸதமாகு
லெனன? பிறவிடஙகளிலிருநது உதாஹரிககபபட்ட சலோகஙகளை
யும காநதஸத சலோகஙகளோடு சோததுக கணககிடலாமென
கிற வாாததையை நமது நணபரொருவாதாமே உரைகக வலலாா

நிமஜாஞுவஹ்ரிவஉவஉவஞுரெ
ஶாஃகஹாவிஜதூ யுஹஹெதா ஜஜ ஷிதிழ ।
வரிஹாவஹஹீஹி‑ரவஜாநதவஹஃஹ்ர‑
துவாரவஹ வாவஹ கயஜவஹஃ ஜிஷஃதா ? ॥

6 எமது பரணவாதிகார ததவகாநதம "ஜேஜேது ஸமஸ
தாபிதம" எனறு ஸமாபதி செயயபபட்டிருககிறது ஸம்ஸதாபித
மெனறால கொலலபபட்டது எனறு பொருளாகையாலே அசலீல
மான முடிவு எனறு ஒரு ஸ்வாமி எழுதி யிருநதாா அபபடியா
னால, ' தாம ஸமஸதாபநாாததாய ஸமபவாமி யுகேயுகே" எனறு
பகவான பணிககினறானே, தாமததைக கொலலுவதறகாகததான
பகவதவதாரமோ? எனறு ஒருவா கேட்டிருநதாா. இதனமேல
நமது நணபா விஷயஞ சொலல வருகிறாா எனன சொலலுகிறா
ரெனனில, அஙகு ஸமஸதாபநாய எனறுமல ஆததாய எனறு கூடச
சோததுச சொலலி யிருபபதால வாரணம வநது விட்டது எனகி
றாா இநத வாரணம எநத தேசததிலிருநது வநததோ அறிகினறி
லோம வெகு அறபுதமான வாரணமாயிரா நினறது இநத
வாரணததின ரஸததை காஹிகக நமககு சகதியிலலை வெறும
ஸமஸதாபநமாயிருநதால கொலைதான ஆததமாகுமெனறும்,
அயம் சமததம உடன சோநது விட்டால அநத ஆததம மாறிவிடு
மெனறும இநத ஸவாமி ஸாதிககிறாா இஃது ஒரு அபூாவ சிக்ஷ
ணம இது இவருடைய அறபுதமான ஆகாசப பநதல

அச்யுத சதகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் (ச்லோகம் 9-ல்) "ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷ - ஸமஸ்தாபயஸே" என்றும், (ச்லோ 31-ல்) "ஸம்ஸாரவிதபதூயமாநா: - ஸமஸ்தாபித பரமதாமா" என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார். இங்கு அச்யுதஸ்வாமி உடன் கூடாமையால் கொல்லத்தான் ஆர்த்தமென்று நண்பர் ஸித்தாந்தப் படுத்தினராகிறார். ஸித்த தாமத்திற்கும் ஸாத்ய தாமங்களுக்கும் அந்தோ! கொல்லை நேர்ந்து விட்டது! காப்பாராரே? எமக்கு ரக்ஷகமான ஸித்த தாமமும் பிறர்க்கு ரக்ஷகமான ஸாத்ய தாமங்களும் கொல்லையுண்டு போயினவே! "யத்ர ரக்ஷதி ரக்ஷித:" என்று ஆச்வஸிப்பதற்கு இடமில்லையாயிற்றே. துயர் நீங்கி வாழ்க வாழ்க!

'வ்ருக்ஷ' இத்யக்ஷராணாம் ஸஹ்ருதிவசாத்ருதா ।
ஜதீசம் ஸ்தயம் கிம் ஹா வாரணம் ஸாயயிஷ்யதி ॥

ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷஸ்ய யதா
கோஹேஷு ச்ருதாயதோக்தா ந தயா ॥
ஸ்வஸ்தஹவ்ருக்ஷஸ்யாக்ஷம்
சாரிதவாதிஸ்வத்தி விஹாவயத ॥

ந தஸ்ய ந்யாயஸ்வஸிஞிநிர்யதா விசேஷாம் சதா ।
ராஜஸம்ஸாநசித்யக்தே கோஹி ராஜ்ஞா ச்ருதிம் ஹ்ருதச ॥

ஜோகோபகாரஜபஜேச விஹீநவாசம்
ஸஜேர்நபர்சவகாரசதீவ ஹோதவ்ய ।
கார்யாரங் சித்தித்தி ந: ஸ்வண்தாதிர்ஹஞ்ச
ஜேர்வஸ்ய வாசகசஜே ஸ்வணிவத்ய யாஜெ ॥